CURCUBEU

OVIDIU BUFNILĂ

Din avion oraşul părea o picătură de rouă pe suprafaţa pămîntului, o picătură în care, dacă ai fi privit cu atenţie, l-ai fi zărit pe poştaş, pe şoferul camionului de pîine, pe agentul de circulaţie sau pe pictorul Valentin jinduind după frumoasele femei care treceau la ora aceea pe stradă. Vă rog să mă credeţi pe cuvînt, oraşul meu are parte de cele ma frumoase femei din ţară! Pe una din acestea o iubesc sincer, dezinteresat, aceste sentimente aducîndu-mi, din cînd în cînd, mici oaze de bucurie.

Vîntul bătea dinspre nord-est purtîndu-ne în direcţia stabilită de la bun început, spre cercul trasat cu var unde, odată ajunşi, aveam să ne sărutăm, în timp ce un fotograf amator, un bun prieten de-al meu, avea să imortalizeze sfîrşitul acestei nebuneşti călătorii de nuntă de numai douăzeci de minute.

Plouase şi străzile străluceau ca spinările unor peşti, iar eu eram fascinat şi nici nu-mi închipuiam că timpul avea s-o ia razna în mai puţin de trei minute. O ţineam de mînă pe proaspăta mea soţie calculînd cu grijă metrii pe care-i lăsam în urmă în acea cădere liberă, cădere care, aşa cum ne mărturisise medicul H., avea să ne sterilizeze sîngele pe vecie, iar pe el avea să-l propulseze în prima linie a oamenilor de ştiinţă preocupaţi, acum, la sfîrşitul secolului de interdisciplinaritate, de prelungirea vieţii şi de lupta împotriva cancerului.

Din cînd în cînd dădeam din braţe închipuindu-ne păsări dar, vai, eram de fapt două fiinţe umane gălăgioase şi neştiutoare care tulburam cu prezenţa noastră liniştea tăriilor...

Cînd ne am lovit de primul inel (cerc, conductă, fir etc.), oraşul se pierduse într-o ceaţă argintie. De unde venea ea nu mi-am putut da seama, dar am indicii că de cîte ori trebuie să se întîmple ceva straniu se lasă o ceaţă care...

Dar nu ceaţa adusese inelul înspre noi. Ci vîntul, vîntul care mirosea puternic a altundeva şi a altcîndva...

Inelul era roşu, de un roşu aprins. Avea diametrul de maximum o sută de metri şi privind în jos am mai zărit alte şase. Colorate în galben, verde,

albastru... Era cu siguranţă, mi-am spus, un produs al inteligenţei umane. Tînăra mea soţie nu părea speriată, dimpotrivă. Alerga pe inel cu braţele deschise şi-mi tot recita din Sorescu, Pound, Poe... Eu însă ciocăneam cu degetul masa aceea roşie pe care nimerisem din întîmplare... Fără îndoială nu era manifestarea materializată a gîndului vreunui poet, aşa cum încerca să mă convingă frumoasa mea femeie... Eram, hotărît, de cu totul altă părere... Pe cercul următor am ajuns cu multă uşurinţă, pur şi simplu dîndu-ne drumul prin văzduh... Dintr-o dată, am auzit o mulţime de voci... Păreau chemări de dragoste, chemări înveselite, erau nişte oameni acolo, în acelaşi TIMP cu noi... I-am strigat şi ei ne-au răspuns bucurîndu-se că ne aflăm acolo... Pe cel de-al treilea cerc ne-am întîlnit cu Leibniz... M-a întrebat dacă nu cumva mă cheamă Peano sau dacă nu cumva sînt un operator de la Astro... Cei de la Astro nu-şi prea vedeau de treabă, aşa că-l sintetizaseră cît se poate de prost, avea tulburări de memorie, îşi pierdea din cînd în cînd echilibrul şi aşa mai departe... Şi lui îi părea bine că venisem să ne petrecem călătoria de nuntă tocmai acolo ca atîtea milioane de oameni...

Asta n-am mai înghiţit-o, am sărit pe inelul următor şi tot aşa mai departe... Treptat au început să mă doară genunchii şi am pus asta pe seama diferenţelor de presiune... Ne aflam probabil pe o staţie interplanetară sau poate pe una orbitală, o construcţie umană din viitor... Poate că ieşise deasupra oraşului printr-un nod spaţiu-timp, ştiţi cum devine cazul... Sau orice altceva...

Leibniz dispăruse. Dacă vă mai amintiţi, el scrisese cuiva o scrisoare despre nişte cercuri care semănau foarte bine unul cu altul! Nu rîdeţi... Eu tocmai începusem să rîd cînd un junghi m-a făcut să ratez una din sărituri... Cu vocea mea, devenită dintr-o dată piţigăiată, am certat-o pe tînără mea soţie că se aventurează atît de... Ea mi-a mîngîiat părul albit doar de cîteva minute, mi-a mîngîiat ridurile care-mi apăruseră pe faţă... Mi-a spus: „Bietul meu laborant fără imaginaţie, UITE CUM A TRECUT TIMPUL PESTE TINE”... Mie nu-mi făceau plăcere cuvintele ei, aşa că am sărit pe următorul inel care era primul dintr-o serie foarte lungă, toată colorată în albastru... Un tunel albastru către... Era desigur ieşirea... Rezolvarea normală a acelei situaţii insolite... I-am strigat frumoasei mele femei: „De ce amesteci tu lucrurile? Ştiinţa e ştiinţă, iar poezia e poezie”.

Am vrut să mă arunc în tunelul albastru, să plutesc prin văzduh, să închid ochii şi să-mi închipui că sînt iar copil, copil... M-a prins de mînă. Mi-a strigat. A plîns. M-a lovit. În fond de ce să nu fi avut dreptate?

Ridicîndu-se ceaţa, am văzut din nou oraşul. Vîntul mirosind a

altundeva şi a altcîndva DISPĂRUSE... Poate că fusese doar suflul unei explozii

Ne-am deschis paraşutele. Cercul trasat cu var se zărea acum clar de tot. Aparatele prinse de trupul nostru se defectaseră. Soarele ne încălzea combinezonul de zbor, feţele tulburate... O rază se răsfrîngea prin părul meu albit... Şi undeva sus, deasupra capetelor noastre, pentru că tocmai plouase, se arcuiau roşul, galbenul, verdele...